

Weichbild magdeburski w układzie śląsko-małopolskim.

Wersja sandomierska

Rękopis Archiwum Archidiecezjalnego w Gnieźnie, sygn. 104, k. 96v–97

Odczyt: Maciej Mikuła, *Prawo miejskie magdeburskie (Ius municipale Magdeburgense) w Polsce XIV – pocz. XVI w. Studium o ewolucji i adaptacji prawa*, Kraków 2018, s. 329–330

Artykuł 47

[47] De iure liberto [s] in emendis sive [s] obnoxii et in successori[l]bus in bonis naturalibus et in iniuriis.

·XLVII· Ubi alicuius monasterii obnoxius suam penam demeretur, hoc sunt triginta solidi, obnoxius bene potest bona sua resingnare et iterum suscipere et dare cui placet, contradiccione qualibet non obstante, quod [s] propriis laboribus acquisivit. Ubi obnoxius suo domino suum censum subtraxerit, pro eo tria talenta demeretur. Quitquit obnoxius criminalis cause commiserit, pro eo queret iudicium nisi domini advocati. Quando obnoxius moritur, extunc suo domino aut suo advocato oportet dare denarios obnoxie[k. 97]tarum [s] et meliorem equm, quem habet. Idem oportet facere sacerdotem suo archipresbitero, dum moritur, tunc sibi oportet dare suum meliorem equm.

[hasła: mnich, zakonnik, klasztor, sprzeciw, przestępstwo, sąd, wójt, arcybiskup, koń]